

другия край на гората. Тамъ живѣе единъ старецъ, само той има жива вода.

Отишълъ братътъ. Стигналъ до една колиба. Влѣзълъ вжтре. Тамъ лежалъ единъ боленъ старецъ, изглеждалъ като умрѣлъ. Огнището било угаснало и презъ дупките на колибата свирелъ студенъ вѣтъръ. Братътъ съблѣкълъ палтото си и завилъ стареца. После наклалъ огъня и затисналъ дупките по стенитѣ. Въ колибата станало топло и старецътъ се съживилъ.

— Благодаря ти, момче! — казалъ той. — Ти ме спаси, кажи какво искашъ.

— Искамъ борчето въ гората да стане зелено. Дай ми жива вода.

— Ехъ, — казалъ старецътъ, — много късно си дошълъ. Раздадохъ вече всичката жива вода. Само тая орѣхова черупка съ вода е останала, вземи я, дано раззелени борчето.

Взелъ братътъ черупката съ живата вода, поблагодарилъ и се върналъ при борчето. Исипалъ въ клонитѣ му живата вода. Но отъ нея само единъ клонъ се раззеленилъ. Другитѣ си останали сухи. Заплакалъ братътъ — не знаелъ какво да прави. Явило се птичето и го попитало :

— Защо плачешъ?

— Живата вода бѣше малко. Само единъ клонъ се раззелени, — отговорилъ братътъ.

— Тежко ти и горко! — извикало птичето. — Щомъ и живата вода не ти е помогнала, по-добре иди си! Борчето може да се раззелени само, ако нѣкой прободѣ сърдцето си върху остритѣ му листа. Иди си!

И птичето отлетѣло.

Но братътъ не си отишълъ. Толкова обичалъ той своята сестричка, че билъ готовъ да направи всичко за нея. И той пригърналъ борчето и почналъ да притиска сърдцето си до остритѣ му игли. Но щомъ само една капка кръвъ капнала отъ гърдитѣ му върху сухото борче, то трепнало и зашумѣло цѣлото зелено като на пролѣтъ. Извикалъ братътъ отъ радостъ, навелъ се да изрови борчето.

Но борчето зашумѣло съ клони и му извикало:

— Ти ме съживи, не ме изкубвай, качи се на клонитѣ ми.